

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2015. évi november hó 24. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Kaposvári Törvényszék 16.B.141/2015/19/I. számú ítéletét akként változtatja meg, hogy a Kaposvári Törvényszéken Bj.I.96/2015. számon nyilvántartott, és a 3. tételszám alatt kezelt szagmaradvány lefoglalását megszünteti és megsemmisítését elrendeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A szabadságvesztésbe a 2015. június 8. napjától a 2015. szeptember 15. napjáig előzetes letartóztatásban töltött időt továbbmenően beszámítja.

Felhívja az elsőfokú bíróságot az összbüntetésbe foglalás iránti intézkedések megtételére.

Kötelezi a vádlottat 12.700 (tizenkettőezer-hétszáz) forint másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

I n d o k o l á s

A Kaposvári Törvényszék a 2015. évi június hó 8. napján kihirdetett 16.B.141/2015/19/I. számú ítéletével a vádlottat a Btk.164.§ (8) bekezdésében meghatározott testi sértés büntettének kísérletében mondta ki bűnösnek, és őt mint visszaesőt 4 év 6 hónap szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Ítéletében rendelkezett a feltételes szabadság legkorábbi időpontjáról, a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről, valamint az eljárás során felmerült bűnügyi költségről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője enyhítés végett jelentettek be fellebbezést. A nyilvános ülésen a védő sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket nem megfelelően mérlegelte; erre tekintettel a nyilvános ülésen az enyhítés végett bejelentett jogorvoslatot fenntartotta.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség a BF.138/2015/1/II. számú átiratában, valamint a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján a bűnösségi körülmények kisebb mértékű kiegészítése mellett az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A másodfokú bíróság a jogorvoslattel megtámadott elsőfokú határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése alapján a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Az elsőfokú bíróság a büntetőeljárási szabályok betartásával folytatta le a bizonyítási eljárást; ennek során felderítette és megvizsgálta a tényállás megállapításához szükséges bizonyítékokat.

A felülbírálat során az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az iratok tartalma alapján - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdésének a) pontjára - az alábbiak szerint egészítette ki:

- a vádlottat a Fonyódi Járásbíróság 17.B.165/2014/22. számú, 2015. év január hó 21. napján kelt és a Kaposvári Törvényszék 2.Bf.122/2015/7. számú, 2015. év szeptember hó 15. napján jogerős határozatával, a 2014. március 9. napján elkövetett lopás vétsége miatt, mint különös visszaesőt, 1 év 4 hónap börtönbüntetésre ítélte. Büntetését 2015. év szeptember hó 16. napjától tölti. Erre tekintettel a vádlottelőzetes letartóztatását a 2015. évi szeptember hó 15. napján megszakították (Pécsi Ítéltábla Bf.III.56/2015/4. számú irata).

Az ekként kiegészített tényállás immár mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az a bizonyítékok indokolt és okszerű mérlegelésén alapul.

Erre tekintettel a tényállás a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a vádlottteljes körű beismerő vallomására alapította, tekintettel arra, hogy más közvetlen bizonyíték nem merült fel, hiszen a sértett a vallomástételt a bírósági eljárásban megtagadta, így a nyomozás során tett tanúvallomása bizonyítékként nem volt felhasználható.

Helyesen értékelte az elsőfokú bíróság **tanú1** tanúvallomását a vádlott nyilatkozatát alátámasztó bizonyítékként. A tanú azon vallomása, miszerint a sértett hozzá menekült a vádlotti bántalmazást követően, alkalmas volt arra, hogy a bíróság a vádlotti beismerés igazolásaként fogadja el.

Mindemellett az igazságügyi orvosszakértői szakvélemény is alátámasztja a vádlott védekezésében elmondottakat, amely így a vádlottbeismerő vallomását kétséget kizáróvá teszi.

Mindezekből helyesen vont le az elsőfokú bíróság azt a következtetést, hogy a vádlotta terhére rótt bűncselekményt elkövette.

Törvényes a bűncselekmény minősítése is.

Az elsőfokú bíróság kimerítően és színvonalasan adott számot álláspontjáról, miszerint a vádlott kijelentéseivel és a használt eszköz jellegével szemben a magatartását miért minősítette életveszélyt okozó testi sértés büntettének, és miért nem az ölési szándék végrehajtásaként értékelte.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság álláspontjával egyetértett. A Kúria 3/2013. Büntető Jogegységi határozata is egyértelműen állást foglal az ölési szándékkal megvalósított és a testi épséget sértő cselekmények közötti elhatárolás vonatkozásában.

A jogegységi határozatban írtaknak megfelelően, az elkövetéshez használt késsel a lapockára mért szúrásból az vádlotttudatának át kellett fognia azt is, hogy - célú tévesztése esetén - a sértett életveszélyes sérülést is szenvedhet; ekként a vádlottba belenyugodva cselekedett. A vádlott szándéka így egyértelműen nem a sértett életének kioltására, hanem a testi épségének sérelmére irányult; ugyanakkor az életveszélyre, mint a bűncselekmény minősítő körülményére legalább eshetőlegesen kiterjedt [BH 2006.72.].

Így annak ellenére, hogy a sértett sérülése ténylegesen nyolc napon belül gyógyult, annak a lehetősége, hogy az életveszélyes eredmény - mint a bűncselekmény minősítő körülménye - bekövetkezik, minden kétséget kizáróan megállapítható.

Erre tekintettel helyesen minősítette az elsőfokú bíróság a vádlott cselekményét a Btk.164.§ (8) bekezdése szerinti testi sértés büntettének.

A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság helyesen tárta fel, és azokat súlyuknak megfelelően értékelte.

A védő álláspontjától eltérően a vádlott javára az alkoholfüggőséget, mint szenvedélybetegséget enyhítő körülményként nem lehetett értékelni, különös tekintettel annak a ténynek a tükrében, hogy a vádlott a cselekményét alkoholtól befolyásolt állapotban követte el. Az elsőfokú bíróság tényállásában rögzítette: a vádlott a cselekményét fél liter bor elfogyasztása után követte el.

További súlyosító körülményként értékelte - az ügyészi indítvánnyal egyezően - a másodfokú bíróság a hasonló ittas, indulati állapotban elkövetett személy elleni erőszakos bűncselekmények elszaporodását.

Egyetértett a másodfokú bíróság a védővel abban, hogy a távoli, nem közvetlen kísérletnek mindig enyhítő hatása van. Az életveszélyt okozó testi sértés büntette esetén az életveszély közvetlen volta nem súlyosító körülmény, mert az a bűncselekmény alaptípusa [BH 2002.258.]. Erre figyelemmel a közvetett életveszély ténye minden esetben enyhítő körülményként értékelendő. Emellett a bizonyítékok

csékély számára figyelemmel felértékelődik a vádlott bűnösségére is kiterjedő beismerő vallomásának a szerepe is. Mindezekre tekintettel volt lehetőség a fellebbviteli bíróság álláspontja szerint is arra, hogy az elsőfokú bíróság középérték alatti büntetést szabjon ki.

Ugyanakkor a sokszorosan büntetett előéletű, a bűncselekményt más büntetőeljárás hatálya alatt elkövető, előzőleg is többségében erőszakos, a jelen ügy sértettjének sérelmére elkövetett bűncselekmények miatt büntetett előéletű vádlottnál indokolt a hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása.

Erre figyelemmel a vádlottal szemben kiszabott 4 év 6 hónap tartamban megállapított szabadságvesztés szükséges és egyben elégséges büntetés is, annak enyhítésére nem látott lehetőséget az ítélet tábla. A vádlott és a védő enyhítésre irányuló fellebbezéseik ekként nem voltak megalapozottak.

Észlelte a fellebbviteli bíróság, hogy az elsőfokú bíróság az eljárása során nem rendelkezett a bűnjeljegyzékben 3. tételesszám alatt feltüntetett bűnjelről, ezért azt pótolta; a szagmaradvány lefoglalását a Be.155.§ (1) és (9) bekezdései alapján megszüntette, és a Be.155.§ (8) bekezdése alapján megsemmisítését rendelte el.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a fentiek szerint a Be.372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése folytán helyben hagyta.

Rendelkezett a másodfokú bíróság a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől az előzetes letartóztatás félbeszakításáig előzetes fogvatartásban eltöltött idő beszámításáról a Btk.92.§ (1) és (2) bekezdései alapján.

A másodfokú eljárásban felmerült védői díjat, mint bűnügyi költséget a vádlott a Be.338.§ (1) és 381.§ (1) bekezdései szerint köteles viselni.

P é c s, 2015. november 24.

Dr.Tóth Sándor s.k. a tanács elnöke, Dr.Hudvágner András s.k. előadó bíró,
Dr.Bencze Beáta s.k. bíró

A Kaposvári Törvényszék 16.B.141/2015/19/I. számú ítélete a Pécsi Ítélet tábla, mint másodfokú bíróság Bf.III.56/2015/4. számú ítélete folytán - az abban foglalt változtatásokkal - a 2015. évi november hó 24. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Tóth Sándor s.k.
a tanács elnöke